

Кортячка

Анатолій Григорук

Росла в Мар'янчиному дворі молоденька груша. Росла собі, росла, а навесні вперше й зацвіла.

— Тепер буде в нас своя фрукта, — сказав тато.

— Насушимо на цілу зиму сушини. Та й грушевого повидла наваримо, — сказала мама.

— І свіжих грушок наїмось донесхочу, — сказала Мар'янка.

Проте весь рясний цвіт з дерева облетів, а плодів зав'язалося тільки трійко. Спершу грушки були зовсім дрібненькі, мов горошинки. А потім, як трохи підросли, одну з них вітруган струсив, другу черв'ячисько поточив. І зосталася на гілочці одним-однісінька, але така велика, як татів кулак. І рум'янобока.

Мар'янка щодня до неї бігала. Задере голову, ковтне слинку й гукає на все подвір'я:

— Тату, мамо! Давайте грушку куштувати.

— Овва, як тебе кортячка діймає! — докірливо казали тато з мамою. — Потерпи трохи. Вона ще не поспіла.

І Мар'янка мусила чекати і день, і два, і п'ять... Чекати й мучитись...

Аж раптом не стало грушки. Вранці ще була, а під обід зникла — і край.

— Шкода, — бідкались тато з мамою. — Так хотілося покуштувати, яка ж то вона на смак.

А Мар'янка винувато шморгала носом і мовчала. Тепер її інша кортячка діймала. Грушка була смачнюща як мед. Просто танула в роті. Та як ти про це розкажеш!..

І от за кілька днів по тому проходив тато з Мар'янкою повз грушу й раптом став як укопаний.

— Оце-то дивовижа! — вигукнув він. — Наша грушка висить, ніби нікуди й не зникала.

Глянула Мар'янка — й очам своїм не повірила: грушка й справді погойдувалась на тій самій гілці. Тільки була вона ще рожевіша, ще принадніша.

Тут уже, ясне діло, її покуштувала вся сім'я.

А Мар'янка після цього ще довго сушила собі голову, як же воно так сталося, що замість грушки, яку вона з'їла тихцем, за кілька днів могла вирости нова. Не знала Мар'янка, що тато з мамою давно про все здогадалися й вирішили розіграти й трошки провчити свою нетерпеливу доньку. От на ниточці й прив'язали до гілки зовсім іншу грушку, принесену з базару.